

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A választás joga**

1. A választás joga

Téli-Eszter

János egyetlen gyors, gyakorlott mozdulattal átkötötte a szigetelt rézhuzalt. A kapcsolószeletrény mélyén parányi szikra pattant, az elégett műanyag szaga megcsapta az orrukát, de a mennyezeti fénycsövek villózása abban a pillanatban abbamaradt. A hálózat mély morajlással nyelte el az egyenletessé vált áramot, mintha a kolónia fémteste egy pillanatra megkönnyebbült volna.

– Ennyi volt, áttereltem a feszültséget a tartalék fázisra – suttogta János, de nem állt fel a guggolásból. A pad alól nézett fel Alindára, s a tekintetében nem a műszakfőnökök által elvárt hideg fegyelem, hanem egy veszélyes, gyengéd figyelem bujkált. – A gépészek nem így számolnak. Ők csak a leadott wattokat látják meg a hiányzó kalóriákat. De te meg a nagymamád... ti nem engedtétek, hogy ez a hely teljesen átdaráljon benneteket.

Alinda alig merte lassítani a mozdulatait, pedig a combja égett a kimerültségtől. Az őrszem-3 nehéz, fémes léptei a csarnok túloldalán visszhangoztak, ahogy lassan megindult a megjavított vezérlőpanel irányába.

– János, ha észreveszik, hogy elhagytad a beosztásodat... – szorult össze Alinda torka.

– Nem számít – vágott közbe a fiú halk, mégis meglepően szilárd hangon, s ujjai rászorultak a pedálos pad vasvázára. – A nagymamád tegnap odaadta a megspórolt szintetikus adagját, hogy legyen energiám az L-szektor rajzait átnézni. Nem a tápláléklánc vagy a dinamó teszi az embert, Alinda, hanem az, ha képes valaki másért kockáztatni. Én miatta... miatta és miattad csinálom ezt az egészet.

A szavak súlya megállt a párás, hűvös levegőben. Mielőtt Alinda válaszolhatott volna, az L-szektor felé vezető átjáró zsilipje felett a jelzőlámpa baljós, szaggatott berregéssel villant fel.